

پیام تبریکه هشتم مارچ

افغانستان، سر زمین دود و آتش، سرزمین اسارت زن ها در پشت میله های اوهامات، اندیشه های زن ستیزانه مرد سالاری، زندانی در قفس انظار تنگ و دیدگاه های غیر عادلانه است. افغانستان، سر زمینی که انسان در نقش زن حق انسان بودن و حق چون انسان زیستن را ندارد، افغانستان سر زمینی که نصف جامعه بخاطر داشتن جنسیت مؤنث (ماده)، برای زنده ماندنش حتی، کشیدن نفس را از مالکان (نر) یا مذکرش باید گدایی کند. افغانستان سر زمین تبعیض ها و تعصبات، نژادی، قومی جنسیتی و منطقیست، سرزمینی که از سالیان متوالی به این سو مفهوم بقا و دوام حیات انسانی و حقوق حقه زندگی و آزادی را که یک حقیقت عینی و اصل تثبیت شده است، در وجود جنس مؤنث یعنی زن، در خطوط چرخش ماهواری زمان در پهنه تاریخ مدفون میسازد.

وقتی بر پندار های متذکره بالا تعمق شود، توان ابراز تیریکات بر زنان افغانستان به مناسبت هشتم مارچ در اذهان، نا ممکن به نظر میرسد. اما؛ وقتی بر حقیقت هشتم مارچ به مثابه « روز جهانی همبستگی زنان در سراسر جهان » پی بردیم، روزنه امید با آنکه در اوضاع کنونی کشور افغانستان از فرسنگها دور چشمک میزند، چشم خسته ما را روشن ساخته وجد امیدواری که سرپای ما را فرا میگیرد نوای خفته و صدای خفه شده بی ما را بیدار میکند و گلوی فشرده ما را وادار به بلند ساختن صدا میسازد. صدای همبستگی، صدای وحدت و همدلی، صدای امید برای یک آینده روشن و بالاخره صدای آزادی از بند های مرد سالاری و زن ستیزی. رهایی از بند اسارت اختلافات جنسی، رهایی از نفرین های ابدی و بر آورده سازی آرزوی پرواز به سوی فضای گرم و پر از صفای همیاری انسان با انسان.

اینجاست که این روزنه امید به ما شهادت میدهد تا با توانایی هر چه تمام تر با آواز ثابت و عاری از هر نوع ترس و تهدید و خالی از دلهره گی های خصمانه به خواهران، مادران و دختران ستم دیده و درد کشیده کشور خود این روز بزرگ و با عظمت را از ته قلوب پر از عشق و صمیمیت خود، تبریک و تهنیت عرض کرده، این روز را اساسی ترین کلید و اصل ترین وسیله گشایش رهایی ازین همه ضرب و شتم ها و قید و بند های غیر انسانی بدانیم و به فال نیک بگیریم.

میخواهم طی این پیام تبریکه همدلی، همیاری و باهمی ام را بر خواهران و مادران ستم کشیده و درد دیده کشورم اعلام داشته، تمنا کنم تا همه زنان آگاه دارنده آزادی نسبی در داخل افغانستان و خواهران دارنده آزادی کسبی در خارج از افغانستان، دوشادوش مردان آگاه و روشنبین، دست کمک به خواهران اسیر و دربند شان دراز نموده با اعتماد به عظمت این روز خواهران و مادران هموطن شانرا با راهنمایی های خوب یاری رسانند.

یاری، همکاری و راهنمایی های دانشمندان و تحقیقی، به مثابه قدم کوچک برای گام بزرگ، مبتنی بر خواست و شرایط ممکنه اجتماعی افراد، میتواند حداقل اثر اتش را در اکثریت اذهان محصور به جا بگذارد. که این روش اعمار آرام و تداولی، جرقه های آتشیست که خاموشانه جان میگیرد و یکباره زبانه میکشد. به قول معروف «قطره ، قطره دریا میشود».

همبستگی با حامیان این روز با شکوه و پی گیری این راه نیک، مبارزه قطعی در راه تأمین عدالت و برقرار سازی روابط و مناسبات عادلانه و انسانی بین دو جنس مذکر و مؤنث بوده و هم تداوم زندگی بین انسانها اعم از زن و مرد، در تساوی حقوق در عرصه های مختلف اجتماعی یک کشور در یک سطح، دانسته میشود.

به امید روزیکه دیگر زنان افغانستان در 365 روز سال فقط یک روز را روز همبستگی زنان نداشته بلکه 365 روز سال را با همبستگی شکست ناپذیر از هم، در کنار هم و برای کمک هم باشند.

پایان